

- pogled na Sodomu i Gomoru, a vjerojatno i na život o kojem maštaju današnje vladajuće elite ...
- 'Vrt Zemaljskih užitaka' od Hieronymusa Boscha (detalj)

VLADE PROPADAJU: GRADOVI U DOLINI

U drugoj četvrtini 2006. goleme površine svijeta postale su, upadljivo, predmetom ubrzanog širenja propadanja vodećih i drugih vlada, a sve po istom predlošku. Najzapažljiviji primjeri obuhvaćaju Blairovu vladu Ujedinjenog Kraljevstva, Chiracovu vladu Francuske i Bush-Cheneyjevu vladu Sjedinjenih Država. Ta se globalna nevolja sad proširuje, a najzapažljivije širom ostatka zapadne i srednje Europe.

Nema nikakve vjerojatnosti da je slučajnost tog predloška puka statistika. Vremenski slijed i stopa širenja tog kalupa kod sadašnjih vlada, koje se trenutno nalaze u prilikama ustvari egzistencijalističke krize, oko sve većeg i većeg dijela svijeta odraz je nasrta raspada sadašnjeg oblika monetarno-financijskog sustava. Drugim riječima, nisu to toliko pojedinačni slučajevi koliko su to simptomi dinamičkog procesa uzajamnog djelovanja unutar globalnog sustava samouništenja. Proces je to tipičan rastrganom koncu[†] pohoda prema globalizaciji zadnjih desetljeća. Ako

se taj sadašnji postupak ne zaustavi i to uskoro, radikalnom promjenom postojećeg sustava, sadašnji nasrt valova propadanja treba se uzeti kao da je već na rubu preplavlivanja naroda ove planete u cjelini. Izraz je to gospodarske degeneracije gospodarstva planete pod uplivom poslije-industrijskih i srodnih ideologija koje razaraju fizičko-ekonomski 'kapacitet nosivosti' planete. Posljedica je tog: **ako se ta nedavna kretanja zadnjih 40 godina 'poslije-industrijske' gospodarske politike ne preokrenu, planeta će kao cjelina veoma brzo uroniti u dubine koje će postati globalni „novi mračni vijek“**, to jest uroniti u dubine drastičnog smanjenja razine pučanstva i standarda života, koje odgovaraju opisu barbarstva.

Sadašnje ubrzano širenje predloška odražava se u očitom, sad već hiperboličkom, kovitlanju u visine cijena primarnih sirovina, koje [financijska oligarhija] pomamno zgrće. Ali pravi uzroci, pogonska sila iza toga, leži na dubljoj razini sustava kao cjeline. Sklop

[†] metafora, odnosi se na rastrgani kraj konopca

gospodarsko-političkih odluka, koje su izrodile ovaj nasrt političke i gospodarske katastrofe, proizvod je moralne krize koja je ugrađena u gospodarske odlike predložka ponašanja po kojima se donose političko-gospodarske odluke u ovim sada propadajućim i drugim režimima, naročito onim u obje Amerike i u Europi.

Ukratko, širenje ove krize predstavlja egzistencijalističku, moralnu krizu, krizu vlada, čiji je uzrok ugrađen u tu ustvari tiraniju koju su prevladavajuće financijske i srodne sile sadašnjeg svjetskog sustava iz razdoblja poslije 1971.-1972., sustava plutajućih valutnih tečajeva, vršile nad odnosima između nominalno suverenih država planete.

Da bismo shvatili smjer sadašnje pandemije sistematski sudbonosne staze kroćenja sadašnjeg svijeta, probitačno je pjesnički razmisliti o tim prilikama, kao krizi modernih **'gradova u dolini'**[†]. Korijen je svega, kad se uzme u obzir taj predložak događaja, moralna kriza današnjih važnih kultura. Svijet se u ovom času nalazi na koncu čitave ere poslijeratne [poslije 2. svjetskog rata] svjetske povijesti.

Razni raniji mračni vijekovi svjetske prošlosti primjeri su takvih predložaka. Platonov **Timej** započinje raspravljanjem te teme. Propast Rimskog carstva i Bizantskog carstva nakon toga izraziti su primjeri. Najskorije približne prilike tih odlika neposredne prijetnje današnjem svijetu su propast srednjevjekovnog europskog **ultramontanog** sustava. To je bio sustav kojim su zajednički vladale sile mletačke financijske oligarhije i normanskog viteštva. Upravo urođena, dugoročna svojstva tog srednjevjekovnog feudalnog sustava bila su kriva strmoglavom padu svijeta u „Novi mračni vijek“ 14. stoljeća. Sadašnje kroćenje, u ime globalizacije, stazom povratka na nekakvu sadašnjju tvorevinu nalik na taj srednjevjekovni oblik financijsko-oligarhijskog modela, element je moralne krize preko koje se širi nasrt globalne gospodarske krize i prijetnja čitavom svijetu danas.

S druge strane prikladna slika ove posebne prijetnje danas dolazi tako iz opisa drevnog Babilona. To je pad Kule babilonske, samozadana propast ranijeg pokušaja stvaranja „globalizacije“. Svi znani, aktualni povijesni opisi takvih slučajeva, pružaju nam istinski racionalna

[†] vidi Knjiga Postanka 14 – Sodoma, Gomora, ...

pojašnjenja ovakvih pandemijskih oblika političkih kriza. Svaka civilizacija koja je propala na takav zastrašujući način učinila je to svojevolumno, sama sebi. Sadržaj Klasičnih tragedija od vremena drevne Grčke osvrće se na klasu takve vrste pojava. Bivše sovjetske i atlantske sile u razdoblju nakon 1962. najtipičniji su značajni, odgovorni protagonisti koji su u tom procesu do sada već pridonijeli predokusu takvih potencijalnih, globalnih prilika raspada na sve narode.

.....

Kad čovječanstvo vjetar još jednom nosi u novu fazu relativnog moralnog nazadovanja moramo se zapitati: zašto je društvo to dopustilo? Zašto društvo, koje je ranije nadvladalo navalu takvog nazadka, nije znalo sebe spriječiti od spuštanja u drugu takvu glupariju?

- Kako smo se izopačili -

Međutim, politička kretanja suprotnih smjerova unutar društva držala su većinu ljudske vrste u prilikama sličnim životinjskim u kojima se čovječanstvu brani, kao u Eshilovim tvrdnjama protiv olimpskog Zeusa, uporaba otkrivenog znanja univerzalnih fizičkih zakonitosti. Neprijatelj ljudske vrste, neprijatelj čovječanstva je pojam, vezan uz sotonske odlike olimpskog Zeusa, koji osuđuje većinu ljudskog roda na izopačene, životinjske prilike stvorova zatvorenih unutar politike „nultog tehničko/tehnološkog rasta“.

Na primjer, bilo bi nemoguće prekinuti znanstveno-tehnički napredak SADA i Europe bez unošenja, u razdoblju od po prilici 1964. – 1968., ideologije nultog tehničkog rasta. Te luditske [luditi – sekta koja je uništavala strojeve] promjene, to jest zastrane od načela koja čine postavku čitavog uspješnog napretka moderne europske civilizacije, ključ su pokretačkih poriva koji su svijet danas doveli do pojavljivanja praga globalnog „mračnog vijeka“ čovječanstva. Praktički sav teški jad koji ljudi Amerika i Europe trpe danas proizvod je izdanka intelektualno-moralnog nazadka a čiji izraz su bili šezdesetosmaši ujedinjeni u protestima oko olimpskog stijega „nultog tehničkog rasta“. Ako razmislimo o tom razvoju događaja zadnjih desetljeća globalno raširenog iskustva

europske kulture, morali bismo veoma brzo raspoznati da je to bila stalna opasnost za čovječanstvo u svojoj prošlosti koju poznamo. Gledajući unatrag s današnjeg stajališta na korijene europske civilizacije kao takove unutar stare, klasične Grčke vidimo ovaj značajni slučaj.

Kao što je povjesničar, dramaturg i pjesnik Friedrich Schiller isticao u svom slavnom sveučilišnom predavanju u Jeni, korjeniski problem europske civilizacije može se pratiti u neprekinutom nizu unatrag od sukoba dviju vodećih paradigmi u povijesti Stare Grčke. Bio je to sukob Solona Atenjanina, od kojeg na primjer uglavnom proizlazi ideja ustavne republike SADA, i oprečni oligarhijski model, čiji je primjer Likurgova Sparta, država koja je držala robove i povodila se delfskim kultom Apolona. Eshilov **Okovani Prometej** predstavlja olimpskog Zeusa koji, kao i pristaše nultog tehničkog rasta iz redova šezdesetosmaša, uskraćuje čovječanstvu uporabu znanstvenog načela, kao stvarni sotona oligarhijske oblasti.

Činjenica je, da su programi viših škola i drugi školski programi u desetljećima poslije 1945. bili skloniji od neposredno ranijih vremena dublje odmicati od svake aktivne pozornosti prema temeljima univerzalnih fizičkih zakonitosti znanstvenog rada u silazak s klasičnog znanstvenog gledišta u stanovitu vrstu mehaničke „kako napraviti ..“ vještine. Takva kretanja u pravcu egzistencijalističkog vida intelektualne i moralne izopačenosti u globalno raširenoj europskoj kulturi bila su djelomično odraz izopačenosti koja je počela nakon 1. svjetskog rata u razdoblju 1920. – 1930. u Europi i Sjevernoj Americi. No ovaj put, kao što se vidi na primjeru *Kongresa kulturne slobode* odsklizali smo se dublje u kaljužu. Ekstremnost do koje je ova vrsta izopačenosti odnijela europsku kulturu danas, posebno nakon 1968., ističe činjenicu, da iako je europska civilizacija opetovano isplivala iz relativno mračnih doba svoje kulture, tek treba doseći efikasni stupanj uvida u uzroke takvih ponavljajućih razdoblja izopačenosti. U biti, problem je u propustu prevladavajućih kultura europske civilizacije danas doseći zamisao naravi samog čovječanstva, nemoći spriječavanja sebe same od novog klizanja u ista stara zla kao i ranije.

- Bludnica koja je bila Babilon -

Kršćanski apostol Ivan opisao je san u kojem mu se javila slika „bludnice babilonske“. Ta slika bilo je Rimsko carstvo, koje su židovi i kršćani tog vremena znali kao babilonsko zlo koje su iskusili u ranijim vremenima. U stoljećima neposredno prije predodžbu Babilonskog carstva su izjednačavali s kako danas zovemo „oligarhijskim modelom“. Taj oligarhijski model bio je svojstven carstvima sa središtem u Mezopotamiji, i to je bio model koji su kasnija Rimsko, Bizantska, srednjovjekovna i moderna europska carstva slijedila.

Svojstvena društvena odlika oligarhijskog modela je podjela društva na vladajuće klase i masu ljudi s kojom se vladalo kao sa skupom primjeraka životinjskih krda. Sustavna odlika tog oligarhijskog modela smještena je najučinkovitije u funkcije delfskog kulta Pitijskog Apolona, kult koji je smislio Likurgov ustav Sparte i vjerski kult oko kojeg se ustrojila moć grada Rima. Taj oligarhijski model je neko vrijeme zastao, no samo privremeno, zbog smrti kralja Filipa Makedonskog i kasnije promjene u makedonskoj politici zbog suradnje Aleksandra Velikog i Platonske Akademije. Kraj Drugog Punskog rata i nakon toga rimsko osvajanje Sirakuze vodilo je u razdoblje ratova oko imperijalne vlasti nad Sredozemljem, proces koji je završio na otoku Capri paktom između Oktavijana, nasljednika Julija Cezara, i kulta Mitre. Od tog vremena nadalje Europom su prevladala carstva u skladu s oligarhijskim modelom: Rim, Bizant i srednjovjekovni savez mletačke financijske oligarhije i Normanskog viteštva.

Renesansa 15. stoljeća sa središtem u spoju velikog ekumenskog Koncila u Firenci s pojavom modaliteta zajedničke dobrobiti suverenih država nacija u Francuskoj Louisa XI i Engleskoj Henryja VII, bili su zakašnjelo, i snažno osporivano, rođenje moderne europske civilizacije. Ovo rođenje moderne civilizacije bilo je obvijeno maglom sumnje koju su širili neprijatelji civilizacije kao što su bili Habsburgovci, mletačka financijska oligarhija i Veliki Inkvizitor Tomas de Torquemada, kroz oblike vjerskih progona i vjerskih ratova u razdoblju od 1492. do 1648. Dostignuće kardinala Mazarina u Westfalskom mirovnom ugovoru 1648.

godine te rad Mazarinovog suradnika u promicanju moderne znanosti kao pogonskom stroju razvoja moderne države nacije, bacila je unazad klika koju je organizirala financijska oligarhija sa središtem u Veneciji, stvorivši tako novi oblik pojave imperijalizma znanog kao anglo-holandski liberalizam. Nakon što je Britanska istočno indijska tvrtka prigrabila imperijalne moći Pariškim ugovorom iz 1763., ratovi organizirani protiv nastale mlade Američke republike i potencijalnog suparnika britanskom imperijalizmu, prevladali su svjetskom povijesti u sve većoj mjeri sve do današnjeg dana. No sami ratovi ne mogu potpuno razjasniti pojave naizmjeničnih razdoblja napretka i moralno-intelektualnog izopačenja naročito svojstvenih povijesti moderne europske civilizacije. Osvrnite se na metodu Rimskog carstva, jer su se njegove stečevine nastavile u različitom ruhu kroz stoljeća sve do danas od Oktavijanovog uzimanja imena August, kao prvog cara Rima.

- Imperijalizam: njegovi ratovi i njegova kultura -

Mjere povezane s procesom Hitlerovog režima i njegovim nadomještanjem njemačkog *Wehrmachta* s *Waffen-SS* nastavili su u SADu Dick Cheney i Donald Rumsfeld, uz jaku podršku Felixa Rohatyna, ranijeg financijskog podupiratelja Pinochetovog režima u Čileu. Taj postupak nije original Hitlerova režima, to je bila politika privatnih bankarskih vojski koju je u praksi primjenjivala Istočno indijska tvrtka Britanskog carstva. To je smjer u vojnoj praksi vlada danas, i on se podudara s nakanom zamjene sustava suverenih država nacija sad u nestajanju s „globaliziranim“ sustavom svjetske vlade kojeg vodi udruga privatnih financijskih skupina, kao što se Rohatynova politika privatizirane vojske uklapa u praksu koju provode Rumsfeld i Halliburtonov Cheney.

To je također bila i vojna praksa križarskog sustava kojeg je uspostavio ultramontani sustav pod upravom mletačke financijske oligarhije i normanskog viteštva. Bila je to i politika Rimskog carstva koja je služila kao model nacističkom sustavu. Međutim, ne radi se samo o ratovanju svojstvenom drevnim i srednjevjekovnim carstvima Rima, Bizanta, ultramontanista ili Britanskog carstva. **Imperijalističko ratovanje bilo je**

uglavnom nusproizvod stalne politike kontrole pučanstva.

Rimski genocid, uključujući i kulturni genocid prije uspostave carstva kojeg su provodili pristaše rimskog delfskog kulta protiv Etruščana značajan je presedan. Izraz iste metode nalazio se u genocidu kontrole pučanstva protiv Nijemaca i drugih kasnije. Sustav transatlantskog prometa robovima kao imovinom od Španjolske i Portugala, pa Holandana i Britanaca u njihovo vrijeme moderni je primjer iste doktrine u primjeni. Glavni znani izvor te pro-genocidne prakse je, još jednom rečeno, drevni Babilon, ali ne isključivo. U Europskoj kulturi, dnevni početak od vodeće važnosti za današnju povijest bio je delfski kult Pitijskog Apolona, arhitekta vladanja Likurgove Sparte. Jezgru sustava čine ideje koje je naznačio Eshlov **Okovani Prometej**.

- Pouka Američkog modela -

Uzmite slikoviti prikaz slučaja superiornije razine kulture engleskih kolonija u Sjevernoj Americi nad predstavnicima istog stanovništva na Britanskom otočju. Glavne naseobe u Sjevernoj Americi došle su na te obale od predstavnika europske kulture kao Englezi, Holandani, Nijemci, Irci, Škoti i drugi, s nakanom daljnjeg razvoja te kulture na sigurnoj udaljenosti od ugnjetavačkog dosega europske oligarhijske vladavine. Pokreti zajednica opće dobrobiti ['Commonwealth'] u Novoj Engleskoj, Pennsylvaniji i Virginiji tipičan su primjer. Kod Popisa stanovništva SADA 1790., standard života, pismenost i produktivnost bili su daleko iznad prosjeka stanovnika Engleske.

Baš je Benjamin Franklin, na primjer, prenio industrijsku revoluciju u Englesku, dok je Saugus, željezara u Massachusettsu prokrčila put razvojnoj politici svog vremena, i dok je prva djelotvorna uporaba papirnatog novca nastala u Massachusettsu prije 1689.

Prednost Sjedinjenih Država u većem je dijelu bila što smo pružili mjesto ljudima daleko od Europe, gdje je upliv tradicionalnih europskih oligarhija bio relativno najmanjih razmjera i gdje su se stoga slobodno odigravale najbolje ideje koje je europska kultura izražavala općenito među pučanstvom. Britansko uvođenje široke prakse ropstva u SAD u razdoblju od 1820. do 1963. i to uglavnom

putem španjolske trgovine afričkim robovima koju je [novčano] podupirao London, imalo je za posljedicu srozavanje moralno-kulturnog standarda u SADu do te mjere da su ratnodopska kretanja razvoja iz razdoblja od 1863. – 1865. pokrenula eksploziju tehnološkog i srodnog napretka sve do vremena Stoljetnog svjetskog sajma u Philadelphiji 1876.[†]

Glavni ratovi koje su anglo-holandski liberalni interesi pokrenuli od vremena francuskog kralja Louisa XIV pa do 1.

[†] *Prevoditelju ovaj odlomak nije bio sasvim jasan. Na njegov upit sam Lyndon Larouche poslao mu je sljedeće pojašnjenje:*

„1. Mogućnosti gospodarstva SAdA, potisnute spojem britanskog slobodnog trgovanja i sustava ropstva, oslobodila su se kretanjima u razdoblju od 1863. – 65. i 1876. Te mogućnosti rasta SAdA u razdoblju od 1863. – 1876 da se od njih stvori vodeću državu naciju svijeta, već su bile usađene u Ustav i karakter SAdA, ali od 1815. – 1861. radnje uglavnom britanskih imperijalista su je potisnule sve do 1863. godine kod Gettysburga i odlučnog poraza svih britanskih nada da unište SAD. Naglo, SAD su se oslobodile britanske tiranije, razbuktales se i postale uzor gospodarstva kojeg su oponašali diljem Europe i Japana u razdoblju nakon 1863. – 1870.

2. Britansko carstvo, koje je postojalo de facto kao odjek mletačkog ultramontanog sustava, nakon Pariškog ugovora 1763. sve do sadašnjeg dana, odgovorno je za napore podjele i razbijanja Američke republike od 1776. do danas.

Uzmite za primjer anglo-francusku ulogu nametanja Maastrichtskog sustava Europi u svrhu, kako su je Thatcher i Mitterand izrazili, sloma Njemačke. Upravo ta ista klika orkestrirala je Balkanske ratove u zadnjem desetljeću 20. stoljeća.

Britansko carstvo postoji još uvijek i danas. Neki Europljani si utvaraju da su SAD carstvo, dok mi koji živimo u SADu i znamo razmišljati, znamo da je naša Wall Street podružnica grada Londona, čak i kad se povremeno pobune protiv mletačkog stila londonskog financijsko-imperijalnog prevelikog posezanja. Nasuprot tome, čak su se i neki naši suradnici u Njemačkoj dali navesti na poricanje da su europski sustavi parlamentarne demokracije moralno i inače lošiji od razrade Federalne republike SAdA.

Ako sad mi u SADu ne ostvarimo mogućnost provođenja reformi koje sam naznačio u svom objavljenom spisu, nema nade da će bilo koji dio svijeta izbjeći sadašnji nasrt oduljeg mračnog vijeka širom planete. Ne postoji jamstvo da ćemo mi uspjeti, ali ne postoji nikakav drugi poduhvat vrijedan ljudskog znoja.

svjetskog rata i kasnije bili su uglavnom sredstvo, po uzoru na praksu Rimskog carstva, držanja kontinentalne Europe pod kontrolom. Kao u slučaju u biti britanskog čovjeka, Napoleona Bonaparte, „Sedmogodišnji rat“ završen 1763, koristio je ratovanjem izazvanu slabost zaraćenih država kontinentalne Europe da bi zapečatio moć Londona. Spoj Francuske revolucije 14. srpnja 1789., Jakobinskog terora i Bonaparte, uništio je izgleda za reforme koje je uspijeh Američke revolucije iznio na vidjelo u Europi, osiguravši time stalnu prevlast nad Europom.

Ta i druga sredstva su se koristila da bi vodili pučanstvo na načine koji bi osigurali kontrolu nad područjima carstva kao cjeline.

Najznačajnije metode kojom su se imperijalne sile koristile u cilju političke kontrole nad stanovništvom bile su kulturne. Podcjenjujući vidove ljudske kulture koji izražavaju stvaralačke moći po kojima se čovjek razlikuje od majmuna, njeguju se kod žrtava takve kulturne manipulacije sklonosti bezosjećajnosti i surovosti, pa se carstva uglavnom oslanjaju na takve metode. Ratovanje se koristi kad se čini da drugi načini kulturnog upravljanja namijenjenog ljudskoj stoci ne uspijevaju.

Stoga najvažnije oruđe carske moći je izazvana glupost različitog stupnja kod većine pučanstva. Najvažnije takvo oružje kulturnog ratovanja u modernom europskom iskustvu bila je varijanta metode uporabljenje u izazivanju samouništenja Atene uz pomoć Peloponeskog rata, ista ona delfska metoda sofisterije tipične za carski Rim.

- Znanost i klasična kultura -

Stoga, povijest uči, one koji hoće i žele, životnu političku važnost Klasične znanstvene kulture u tradiciji Pitagorejaca i Platona u borbi za učvršćenje ljudske političke slobode.

Klasična kultura, a tu se misli opća umjetnička i srodna kultura sukladna po svojstvenom umnom ponašanju sa znanstvenom kulturom u tradiciji Pitagorejaca moderne fizičke znanosti Kuzanskog, Leonarda, Keplera, Leibniza, Gaussa, i Riemanna, mnogo je više od pukog sredstva za povećanje fizičke moći čovjeka, po glavi i po četvornom kilometru, nad nastanjenim područjem. Privrženost

takvoj kulturi je svrha sama po sebi. Svrha je doći do i zadržati ljudsku osobnost, osobnost stvorenja različitog od pukih životinja. Prema tome, kad promičemo proučavanje fizičke znanosti, naš cilj treba biti ne samo da povećamo fizičku moć čovjeka u svemiru. Naš cilj je utvrditi narav čovječje osobitosti kao stvorenja izgrađenog na sliku Stvoritelja svemira. Naš cilj je smjestiti naše kratko smrtno postojanje u veliki tok od prošlosti u budućnost čovječanstva da budemo od koristi čovječanstvu u onom što pridonesemo tijekom kratkog razdoblja smrtnog ljudskog života. Kao što prisposoba *Novog Zavjeta* ističe, naš smrtni život izražava naš talent, te prema tome kad smrt uzme naše smrtno biće, što je taj naš talent pridonio u službi Stvoriteljeve nakane?

Zato takvo gledište o neophodnoj kulturi čovječanstva jedina je svrha koja odgovara ljudskoj naravi. Najvažniji vid na primjer fizičke znanosti je čisto razumijevanje odlike znanja koja stavlja

čovjeka iznad čovjekolikog majmuna, a to je stvaralačka moć čovječanstva. Te se stvaralačke moći nalaze u modalitetima koje su stari Pitagorejci naznačili svojom uporabom riječi **dynamis** [δύναμις]. Savladavanje tog pojma je nužno za sve, jer upravo znanje fizičke zakonitosti dijeli čovjeka pojedinca od i stavlja ga iznad majmuna. Baš visina dosega tog uvida oblikuje našu savjest tako da se ne ćemo više dati podvrći jarmu pokvarenosti i poročnosti u koji je čovječanstvo naizgled redovito zapadalo u prošlosti.

Ako ne zbog ičeg drugog onda samo zato, da saznamo za sebe da smo ljudi u takvom smislu, moramo mobilizirati spašavanje od prijetnje nad kako izgleda neposrednim gubitkom dviju trećina naše auto industrije i preusmjeriti je u druge nužno i hitno potrebne zadaće. „Za **što** ćemo, dakle, spasiti tu industriju?“

„Pobuda za to nije ništa manja od potrebe saznanja da smo ljudsko biće“ [“For no lesser motive, than that we know ourselves to be human.”].

*Ovaj zadnji odlomak odnosi se na inicijativu i napore LaRouche-evog Pokreta mladih za spašavanje dvije trećine auto industrije od stečaja. U slučaju Hrvatske, potrebna je mobilizacija za spašavanje opstanka hrvatskog čovjeka i prava svakog hrvatskog pojedinca na osnovno gospodarsko-političko dostojanstvo i školovanje svojih mladih u duhu čovjeka za razliku od ljudske stoke gdje ga sadašnje prilike svrstavaju. Za **što** moramo tako raditi (i proučavati i usvojiti sve ovo navedeno znanje)? Odgovor je zadnja rečenica gornjeg uradka.*